

מילחמת הקרקעות בגדה המערבית

היהודים טוענים: פרובוקציה, הערבים:

מכבר את הצווים וכי הם נכונים באופן פשוט, אך למעשה אין הוא יכול להתייחס אליהם, מכיוון שלא מצורפת אליהם מפה המפרטת היכן בדיוק נמצא מקומן של חלקות המריבה. לכן המשיכו הטורקוסים בביצוע עבודות הפיתוח. כשהצווים נשארו מונחים על שולחנו של מנכ"ל חברת גל.

העותרים, תושבי הכפר בידיה, טוענים כי מעולם לא מכרו את אדמותיהם, וכי חתימותיהם וזיופן. הם גם לא קיבלו כל תשלום על

את האדמות ומעבירים אותן לרוכשים היהודיים. מחירי הקרקע נעים בין 300 לאלף דינאר ירדניים לרונם (דינאר ירדני שווה היום כ־120 שקל).

מכבר צווים

אבל...

מה שקרה ביום השני בשבוע שעבר על אדמות הכפר בידיה, הוא רק סימפטום של התופעה כולה. זהו עניין שהיה נתון במחלוקת במשך

המסמך המוצג למטה הוא צו מס' 2091, המפרט את חלוקת הקרקע בין הרוכשים היהודיים לבעלי האדמות המקומיים. הצו כולל טבלה המפרטת את פרטי הרוכשים, שטח הקרקע, ומחיר הרכישא.

שם הרוכש	שם האדמה	שטח הקרקע (דונם)	מחיר הרכישא (דינאר ירדני)
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 1	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 2	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 3	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 4	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 5	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 6	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 7	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 8	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 9	1.5	150
מר. יוסף עבד אל-חמיד	חלקה 10	1.5	150

של ממשפחת אל-אקרע. הקרקעות רשומות במישרדי מס-רכוש. רוב הקרקעות אינן רשומות בטאבו, והבעלות עליהן נקבעת לפי תשלומי המיסים.

המכירה הכביכול. בית-המשפט קבע, כי עד לבירור עניין זה אין לבצע שום עבודות ושינויים על הקרקע המדור.

כאשר למה שקרה ביום השני בשבוע שעבר, בתקריט שבסופה נהרג תושב הכפר בידיה, יש שתי גרסאות, הפוכות האחת מן השנייה. הגרסה היהודית והגרסה הערבית.

אלמנתו של איברהים אחמד אל-אקרע, היתה עם בעלה באותו יום. הם עברו את אדמתם, כמו בכל יום. היא טענה, כי במשך תקופה ארוכה בזמן האחרון היו עובדים את אדמתם במשך היום ולא ראו שום טורקוסים באזור. כשהיו חוזרים למחרת בבוקר, היו רואים כי טורקוסים וכלי-רכב כנדים אחרים עברו במקום והשחיתו את היבולים והעצים שלהם.

לממשפחה כ־60 דונם באזור, והיא הוכיחה זאת באמצעות טופסים חתומים ומבוטלים מסיפריהם. הממשפחה נמצאת במקום כבר דורות רבים וחיה מן האדמה.

באותו יום עברה כל הממשפחה במקום — האב, האם ושני האחים הגדולים. הם ראו את הטורקוסים עובדים על האדמה שלהם, והחל ויכוח עם מנהל החברה בקשר לעבודות שנעשות בשטח. מנהל החברה אמר להם, לרבייה, כי האדמות נמצאות בבעלותו, ויש לו כל הזכות לעבוד עליהם.

אחרי שהתמשך הוויכוח, סיפרה האלמנה, קרא מנהל-החברה לאנשי ממשמרהגבול. הניידת הגיעה ומתוכה יצאו ארבעה חיילים.

"אחרי ויכוח קצר עם החיילים, התקדם אחד החיילים לעבר בעלי", סיפרה האלמנה בהתרגשות, "נתן לו סטירה חזקה ואגרוף."

"בעלי התמוטט על הארץ. שכנים שעברו בסמוך ראו את שקרה ובאו בריצה לעזור. הם שפכו עליו מים עד שהתעורר."

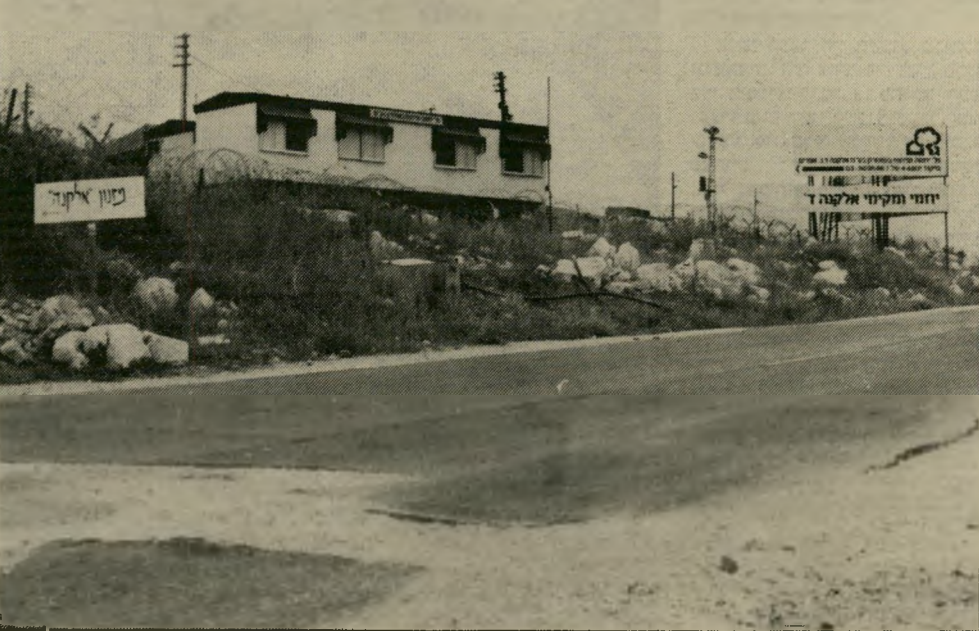
כשהתעורר חזק המשיך הוויכוח עם שוטרי ממשמרהגבול, ויכוח שהיה גיע, לרבייה האשה, עד לצעקות. שבסופו הוציא השוטר את נישקו וירה בוקר.

כפריים אחרים שהיו בשטח ועברו את אדמותיהם חשו למקום וגורו אף הם. האלמנה טוענת, כי איש מהם לא זרק אבנים או השתמש בסכין נגד

זמן רב בין בעלי-הקרקע הערביים ובין החברה היהודית. דרך בית-המשפט הערבי בגדה. בית-המשפט זה פועל עליפי החוקים הירדניים תחת חסותו של המימשל הצבאי. אך אין למימשל שום זכות לשנות מפעולותיו או החלטותיו של בית-המשפט, אלא אם הדבר נחוץ לצרכי ביטחון צבאי.

לפני כשבועיים, כ־29 במרס, הוציא בית-המשפט בשכם צו-מניעה לביצוע כל פעולה בחלקת קרקע מס' 2091 ו־2104 בגוש מס' 2 באזור חזימה בארמות בידיה. את הצו קיבלו בשם הבעלים עורכי-הדין סעיד עתילי מטירה ונרדאל טהה משכם. הצו נמסר באופן אישי על-ידי עורך-דין עתילי למנכ"ל חברת גל ב־5 באפריל.

אך עבודות-הפיתוח במקום לא הופסקו. מנכ"ל החברה טען, כי הוא



המקום. מנכ"ל החברה נכח במקום האירוע בזמן התקרית וטוען כי הכפריים השליכו אבנים על איש ממשמרהגבול, ובעיקבות כך נאלץ השוטר לירות.



טוענת, כי מעולם לא מכרו את אדמתם, ולראיה מציגה את טופסי רישום-הקרקעות. לממשפחה כ־60 דונם אדמה. שאותם הם מעבדים ומפרייהם הם חיים.

האלמנה זינב יוסף עבד אל-חמיד. היתה עם בעלה על אדמת המריבה. באותו בוקר שבו פרצה התקרית שבמהלכה נהרג בעלה. היא

שלבים — מיפוי השטח בעזרת בעל הקרקע בעצמו. אחרי כן צריכים לחתום על המפה כל השכנים הגובלים בקרקע ולאשר אותה, ואז צריך לחתום עליה גם מוכתר הכפר.

כל התיק, עם החתימות השונות והמפה, מועבר למנהל לקבלת היתר-עיסקה. ברגע שמתקבל אישור כזה אפשר לגשת לטאבו ולהגיש בקשה לרישום. מישרדי הטאבו מצרים, נורדים מחדש את המפות, בעזרת מורדים מוסמכים שלהם, ואחריכך יש תהליך מישפטי ארוך ומסובך, שבו מורדים את נכונות כל החתימות והעברת הבעלות.

תושבי הגדה-המערבית אינם נוטים באופן מיוחד למכור את אדמותיהם, וזאת בלשון המעטה. גם אם נמצא מי שיעשה זאת הוא משתרל שהדבר לא יתבצע באופן גלוי. היהודים, לעומתם, רוצים מאוד להשיג עוד ועוד אדמות וליישב אותן כמה שיותר מהר.

בשל מצב אובייקטיבי זה, נעשות כל מיני עיסקות אפלות כדי להשיג אדמות הנמצאות בבעלות פרטית. חלק לא מבוטל מעיסקות אלה נמצא בדיון מישפטי, כשבבעלי-הקרקע המקוריים טוענים שבוצע זיוף חתימות.

התושבים הערביים בגדה מספרים בחצי פה על איומים ושיכנועים שונים על בעלי קרקעות כדי שימכרו את אדמותיהם. המשאומתן בין בעלי-הקרקע לרוכש היהודי לא נעשה באופן ישיר. בדרך כלל ישנם מתווכים ערביים שונים ומשונים. הם משיגים

חברת גל מישרדי חברת גל נמצאים באחת ההתנחלויות הרבות ששמן אלקנה. בעלי החברה הם שניים מתושבי